

DESIRE®

Katherine Garbera

K čemu
předstírání?

 HARLEQUIN®

KATHERINE GARBERA

K ČEMU PŘEDSTÍRÁNÍ?

PŘEKLAD

KVĚTA PALOVSKÁ

*Milá čtenářko,
máte před sebou červnové příběhy, ve kterých moji
hrdinové musejí překonat poměrně dlouhou cestu od
nedůvěry ve svůj protějšek, přes nevítanou přitažli-
vost až k pro ně překvapivému konstatování, že osud
je moudřejší než oni sami a že nemá smysl popírat,
že k sobě patří. Ano, takto by se daly ve stručnosti
popsat všechny tři příběhy, které nesou název Ne-
vhodné pobláznění, K čemu předstírání? a Osudový
diamant.*

*Věřím, že Vás bude bavit sledovat hrdiny i hrdinky,
jak překonávají společenské a i své vlastní předsudky
a dávají šanci vztahu, který zpočátku vypadal úplně
nesmyslně a beznadějně.*

Přeju Vám klidnou četbu.

*S láskou
Váš Harlequin*

Katherine Garbera

K ČEMU PŘEDSTÍRÁNÍ?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
It's Only Fake 'Til Midnight

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Květa Palowská

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Katherine Garbera
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-647-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-648-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-649-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Když Dash Gilbert procházel dlouhou chodbou léčebného zařízení, zaslechl šepot. Někteří lidé ho měli za sympatického, šťastného muže, jiní tvrdili, že jeho rodina je prokletá.

Do léčebny přišel navštívit svou sestru Rory, která před deseti lety při autonehodě utrpěla vážné poranění mozku. Přestože nedělí se kvůli návštěvám děsil, zatím ani jednu nevynechal.

Od té noci, kdy křičela v autě těsně předtím, než se řízení vymklo jeho kontrole, nepromluvila ani se nepohnula. Lékař, kterého zajistil, aby o jeho sestru pečoval, nedávno odešel do penze. Oddělení s pečovatelskou službou sídlilo ve stejném areálu a nemocnice najala kvalifikovanou náhradu, ale setkání s novou lékařkou Dashe teprve čekalo.

Zapsal se na recepci a sotva vstoupil do Roryina pokoje, všiml si, že rolety jsou vytažené. Poté, co si přečetl článek o tom, jak klasická hudba příznivě ovlivňuje mozkové funkce, zařídil, aby ji v pokoji pouštěli co nejčastěji. Místo toho pokojem burácel „Slunečný ostrov“ od skupiny Weezer a nad Rory se nakláněl jakýsi vysoký tmavovlasý muž.

Kdo je to? Dash už věděl, že tenhle člověk mu neseďí. Vždyť ani nebral v úvahu pokyny, které mu Dash zanechal. Byl vysoký, měl tmavé hnědé vlasy a Dash si nevzpomínal, že by ho kdy viděl.

„Promiňte, že ruším. Vy jste lékař?“

Muž vstal, obrátil se k Dashovi a okamžitě mu zmizel úsměv ze rtů. „Ne, nejsem.“

„Tak kdo tedy jste? A co děláte v tomhle pokoji?“ Dash k němu přistoupil a zpražil ho pohledem, při kterém nejednomu muži v zasedací místnosti tuhla krev v žilách.

„Totiž... jsem Roryin známý.“

„Já všechny její přátele znám vy mi nejste ani trochu povědomý,“ namítl Dash.

Dotyčný se napřímil.

„Neznáte mě, ale jen zatím,“ řekl a natáhl k Dashovi ruku.

„Jděte odtud,“ řekl Dash tiše.

Muž se zatvářil, jako se chtěl hádat, ale za jeho zády zašustila pokrývka.

„Dashi?“

Zarazil se. Nemohl uvěřit, že slyší hlas své sestry. Zněl chraplavě a Rory zmateně těkala pohledem po místnosti.

„Ahoj, holčičko,“ hlesl dojatě. Hrdlo měl sevřené. Nedoufal, že k němu sestra ještě někdy promluví. Snažil se zachovat klid. Posadil se na okraj postele a vzal Rory za ruku.

„Kde to jsem?“ zeptala se.

„V nemocnici,“ odpověděl a obrátil se k ošetřovateli, která právě vešla do místnosti. „Vypněte tu hudbu a pošlete sem lékaře.“

Vrátil se očima ke své mladší sestře, něžně ji vzal do náruče a objal, přičemž dával pozor na infuzi zavedenou do paže. Chabě se k němu přitiskla a opřela si hlavu o jeho rameno. „Nic si nepamatuju. Jak jsem se sem dostala?“

„Měli jsme autonehodu,“ začal.

„Cože?“

Jeden z přístrojů, na které byla Rory napojená, začal poplašeně pípat a sestra se v jeho náruči téměř

roztrásla. Dash ji pohladil po zádech. Nebyl si jistý, co by měl udělat, a to z duše nenáviděl. Vždy si věděl rady... ale teď vůbec netušil, jak se zachovat.

„Jděte stranou, prosím, vaše sestra je v šoku,“ prohlásila žena v bílém plášti a protáhla se kolem něj.

Dash se zvedl a ustoupil. Stál tam s tlukoucím srdcem a doufal, že Rory znovu neztratí, teď když se sotva probírala k vědomí. Vytáhl telefon a napsal Conradovi esemesku se zprávou, že Rory se probudila k životu.

Zatímco lékařka a sestry se věnovaly Rory, otočil se ke „známému“, kterého nikdy neviděl. Muž ale mezitím zmizel. Škoda, raději by zaměřil pozornost na dotyčného, než postával v koutě jako hlupák.

Jedna ze sester ho požádala, aby počkal na chodbě. Vyšel z pokoje a opřel se o stěnu. Okamžitě mu přišlo na mysl, že naposledy takhle stál na nemocniční chodbě ten večer, kdy došlo k nehodě. Rory upadla do kómatu a Conrad málem zemřel. Cítil, jak ho znovu zaplavuje panika a smutek, a zhluboka se nadechl. Vtom zaslechl čísi rázné kroky. Vzhlédl a uviděl přicházet svého bratrance.

„Jak ses sem tak rychle dostal?“

„Bydlím teď ve městě,“ připomněl Dashovi a objal ho. „Co se stalo?“

„V jejím pokoji byl nějaký cizí chlap, a když jsem se ho zeptal, jak se jmenuje, oslovila mě jménem... Objal jsem ji, a vtom začaly pípat přístroje...“

„Takže ona promluvila? To je skvělé, že?“ zajásal Conrad a pročísl si prsty vlasy.

„Vlastně ani nevím. Teď je u ní ta nová doktorka, ale nevím, nakolik je schopná.“

„Nová doktorka je ve svém oboru kapacita, a až tady skončíte, promluví si s vámi ve své kanceláři.“

Otočil se za hlasem a sotva jí pohlédl do očí, uvědomil si, že ji zná. *Elle Monroeová*. Před deseti lety,

ten večer, kdy se konal zimní ples, spolu chodili. Uvažoval, jestli si na něj vzpomíná. On na ni nezapomněl. Jak by mohl? Tehdy se nádherně líbali, a to až do chvíle, než ho vyrušil křik jeho sestry.

V tu chvíli se jeho život obrátil naruby. Měl dojem, jako by mu Rory nějakým kouzlem vrátila Elle do života.

„Vypadá báječně.“

Doktorka Elle Monroeová zvedla oči od šálku kávy a uviděla, jak k nim přichází vysoký ramenať muž. Proti slunci těžko rozpoznala jeho rysy, ale měl husté tmavé vlasy a byl vkusně oblečený. Značkové sako vypadalo jako šité na míru. Jak se blížil, osazenstvo sesterny z něj nespouštělo oči.

Elle následovala ostatní, ale jen do okamžiku, kdy zahlédla jeho obličej. V tu chvíli se rychle otočila a spěchala do své kanceláře na chodbě za sesternou.

Ne, jeho pronikavé modré oči, smyslný úsměv a ostře řezanou bradu si nemohla splést. Dash Gilbert.

Kdysi spolu měli vztah, a i když byla příznivě nakloněná novým začátkům, vzhledem k tomu, že se po letech vrátila do Gilbert Corners, nehodlala udělat stejnou chybu dvakrát.

Proč nepřibral aspoň pár kilogramů nadváhy nebo mu aspoň nezačaly řídnout vlasy? Obojí by bylo v pořádku, ale proč on zkrátka musí pořád vypadat tak... úžasně sexy? Jedině on ze všech její bývalých... no dobře, tak byli jen tři, ale jen k němu se v myšlenkách stále vrací. Zkrátka Dash. Pan Okouzlující. Pan Nezapomenutelný. Ten, který ji o půlnoci na plese nechal stát na parketu samotnou.

Ano, přesně tak to bylo.

Odložila šálek na stůl a zhluboka se nadechla. Je tady, aby pracovala, ne aby se probírala vzpomínkami, připomněla si. Sáhla po kupě chorobopisů

položených na stole. Spoustu informací mohla vyhledat ve svém notebooku, ale pokud šlo o rentgenové snímky a výsledky laboratorních vyšetření, ráda je viděla v klasické podobě.

Byla traumatoložka a jejím specializací byly dlouhodobé následky poranění hlavy a páteře. Tuhle práci v Gilbert Corners jí nabídli, když předchozí specialista odešel do penze. Nabídku přijala, protože... za půl roku jí bude třicet a potřebovala se trochu usadit. A léčebna v Gilbert Corners byla pro její zaměření to pravé.

Zaslechla alarm. Spěchala na sesternu a tázavě pohlédla na sestru, která právě měla službu.

„Rory Gilbertová se probrala z kómatu,“ oznámila jí dotyčná. „Pokoj číslo tři sta dvacet tři.“

Elle vyrazila po chodbě. Zatím si nestačila prohlédnout chorobopisy, takže když vcházela do pokoje, netušila, co ji čeká, ale všímala si pacientky a ne muže, kterému věnovala v myšlenkách tolik času. Až příliš.

To ona požádala sestru, aby ho vykázala z pokoje a mohly pacientku stabilizovat. Zdálo se, že se jí prudce zvýšil tep, nepochybně vlivem rozrušení.

„Ahoj, Rory. Já jsem doktorka Monroeová,“ řekla, jakmile se Roryin stav zlepšil a dostala sklenici vody. Jídlo dostávala žaludeční sondou, takže ji sledovali, aby věděli, jak si její tělo poradí s vodou.

„Ty jsi Elle, že? Chodíš s mým bratrem,“ řekla Rory.

Ze zkušeností s pacienty, kteří prošli mozkovým traumatem, Elle věděla, že tito lidé často o všem mluví, jako by to byla přítomnost. Takže Roryin mozek zkrátka potřebuje trochu času, aby se vzpamatoval. „Chodili jsme spolu. Co všechno si pamatuješ?“ dodala.

Rory se začala třást ruka a Elle jí vzala hrnek.

„Moc toho není. Samozřejmě si vzpomínám na Dashe a na tebe. Jak dlouho jsem byla mimo?“ zeptala se.

„Skoro deset let.“

„Cože? Jak se něco takového vůbec mohlo stát?“

Elle jí vysvětlila několik medicínských důvodů, ale její předchozí lékař měl za to, že zásadním důvodem, proč se Rory neprobrala z kómatu, bylo trauma, které Rory ten večer utrpěla. Její mysl ji chránila, nechtěla, aby se vrátila do světa bolesti, odkud odešla. „Mozek pracuje tak, aby chránil tělo, a občas se vypne, aby se všechno zase dalo do pořádku.“

„Můj mozek si myslel, že potřebuju deset let...“

Elle se na ni povzbudivě usmála. „Tvoje tělo taky potřebovalo čas. Dash by ti zřejmě řekl víc,“ dodala.

„A kde je?“ zeptala se Rory a rozhlédla se.

„Museli jsme ho poslat na chodbu, abychom tě uklidnili. Tak co, jsi připravená na to, že ho znovu uvidíš?“ zeptala se Elle. Pokud šlo o ni, sama si nebyla jistá, jestli je na Dashův návrat připravená.

„Myslím, že jo. Deset let je dlouhá doba.“

„To je. Půjdu ho sehnat a on ti pak pomůže, abys byla trochu v obraze,“ navrhla Ella.

Pohlédla na sestru a ta souhlasně přikývla, že na pacientku dohlédne. U dveří se Elle na chvíli zastavila, aby se zklidnila a pak otevřela.

Stala se z ní specialista na úrazy hlavy. Už nebyla ta dvacetiletá holka, která si myslela, že když s Dashem chodí celý podzim, pozve ji domů a požádá ji o ruku. Nyní je silnější a mnohem sebevědomější než tehdy.

A pan Dash Gilbert ji ani za mák nezajímá.

Otevřela dveře a zaslechla jeho tichý chraplavý hlas. Zavanula k ní kořeněná vůně jeho kolínské. Rychle zatřásla hlavou, aby zahнала vzpomínky na to, jak jí bylo v jeho objetí.

Říkal cosi o jejích schopnostech. Věděla, že místo ní chtěl prosadit specialistku odkudsi z Evropy.

Taková drzost! Jak to, že si jeho arogance nikdy nevšimla?

Nejspíš proto, že měla plnou hlavu jejich líbání. Na vysoké si byli opravdu hodně blízcí. O to víc teď byla rozhodnutá mu oznámit, že jeho sestře se daří mnohem lépe a pak už ho nemuset nikdy vidět.

Odkáslala si a Dash se k ní otočil.

„Elle Monroeová.“

„Dash Gilberte, nejste zase tak okouzlující, jak se říká.“

„No, mám i svoje světlé chvíle. Jenomže ty jaksi nepřicházejí, když mám strach o sestru. Jak je jí?“

„Její stav je stabilizovaný. Můžete jít za ní. Až si popovídáte, provedeme další testy. Řekla jsem jí, že byla v kómatu deset let. Určitě se chce zeptat na spoustu věcí.“

„Děkuju, Elle.“

„Je to moje práce. A pro vás jsem doktorka Monroeová. Rázně se obrátila a odkráčela.“

Předstírala, že si není vědoma, jak se za ní dívá, dokud nezahnula za roh a nevešla do kanceláře. Svezla se na křeslo a zakroutila hlavou. Léčebné zařízení v Gilbert Corners nezklamalo. Přišla sem, aby se vyrovnala s minulostí a zdálo se, že její přání se hned první den splní.

Jenomže se nemohla ubránit úvahám, že pokud jde o vzhled, Dash se za uplynulých deset let téměř nezměnil... a když, tak k lepšímu. Ale rozhodně je drzejší.

Dash seděl v nemocničním pokoji a dojatě sledoval, jak se Rory na Conrada směje. Cítil, jak ho v očích štípají slzy, a musel se otočit. Už nedoufal, že ty dva někdy uslyší, jak se smějí.

Emocím běžně příliš nepropadal, ale teď měl dobrý důvod.

Conrad se na něj podíval s povytaženým obočím a pohledem se ptal, jestli je v pořádku. Dash přikývl. To on seděl za volantem ten večer, kdy narychlo opustili ples. Když se rozjeli po zledovatělé silnici, nečekal, že druhý řidič pojedje těsně za ním a vrazí do něj. A pak se mu všechno vymklo z rukou.

„Takže jsi slavný šéfkuchař?“ zeptal se Rory Conrada, když jí pověděl o své kuchařské show.

„No jo, a taky mám holku.“

„Vsadím se, že máš spousty holek. Jako vždycky,“ podotkla.

„Jen jednu, a ta je naprosto úžasná. Bude se ti líbit.“

„Tolik věcí se změnilo,“ pokračovala Rory. „Trochu mě to zmáhá.“

„Já vím.“ Dash vzal sestru za ruku. „Ale budeme postupovat pomalu. Na co si naposledy vzpomínáš?“

„Bylo léto před začátkem semestru a my všichni doma.“

„To byly příjemné časy,“ potvrdil Dash. „Večery na jachtě.“

„Ano. Elle mě naučila, jak udělat salto z přídě,“ řekla Rory.

Na to už Dash zapomněl. V průběhu uplynulých deseti let si na ni zakazoval myslet. A byl příliš zaneprázdněný vedením společnosti a snahou ignorovat skutečnost, že jeho sestra je v kómatu. Jenomže Elle byla to léto tak zábavná! Právě proto ji tehdy pozval na ples, třebaže věděl, že Elle nemá na vážný vztah ty správné kontakty. Jeho děda na něj naléhal, aby se dal dohromady s dcerou ředitele společnosti, se kterou chtěl sloučit firmu.

„Vážně? Jak mi to mohlo uniknout?“ žasl Conrad.

„Měl jsi moc práce,“ prohodil Dash odměřeně.

„Nepochybně. A kdy vlastně Rory propustí domů?“ zeptal se Conrad.

„Netuším. Budu se muset zeptat doktorky Monroeové,“ řekl Dash.

„Tak jdi, já budu dělat Rory společnost,“ navrhl Conrad.

Dash vyšel z pokoje a jedna ze sester zavolala lékařku. Musel uznat, že Elle téměř v ničem nepřipomínala tu dívku, se kterou tehdy v létě randil. Vlasy jí splývaly po ramenou; vždycky se jí vlnily kolem obličeje. Tehdy byla plná elánu. Teď se mu zdála... taková jako on. Jako když pro ni uplynulých deset let bylo strašlivě dlouhých. Cítil se stejně.

„Co pro vás mohu udělat, pane Gilberte?“

„Říkej mi Dashi, prosím. My dva si přece tykáme,“ podotkl. „Kdy půjde Rory domů? Určitě ne dřív, než bude schopná dělat určité věci, třeba zvednout ruku. Je hrozně slabá.“

„Jistě. Požádám sestru, aby ti poskytla seznam úkonů, které bude Rory muset pomocí rehabilitace zvládnout. Teprve pak ji propustíme.“

„Děkuju.“ Zakroutil hlavou. Jen stěží se vyrovnával se skutečností, že jeho sestra se probrala k vědomí a možná půjde už brzy domů. Po nehodě měl deprese, připadal si provinile, protože přežil bez úhony a sám docházel na terapie. Teď se skoro bál uvěřit, že jeho sestra se opravdu probudila k životu.

„Jsi v pořádku?“

„Ne,“ odpověděl po pravdě. „Nechce se mi věřit, co všechno se dnes stalo.“

„Pochopitelně. Úrazy hlavy jsou nevyzpytatelné. Dopřej si čas. Během zotavování budete oba muset zvládnout spoustu věcí.“

Uvědomil si, že Elle s ním jedná jako s cizím člověkem. V podstatě jím byl, ale zároveň věděl, jaké to bylo, když ji držel v náručí, pamatoval si, jak chutnají

její rty. Ona pro něj rozhodně žádná cizinka není. Ani v nejmenším.

Na druhou stranu mu bylo jasné, že s ním žádný přátelský vztah mít nechce, a tak změnil téma. „Když jsem dnes přišel, v Roryině pokoji byl nějaký muž. Tvrdil, že je její známý. Já ho ale neznám a jeho přítomnost u ní jsem nepovolil.“

„Dobře. Podívám se do našich záznamů a uvidím, co zjistím,“ odpověděla. „To je prozatím všechno?“

„Ne, dlužím ti omluvu. Pokud jde o tvoje odborné schopnosti, neměl jsem se k nim vyjadřovat. Promiň. Pro svoji sestru chci to nejlepší.“

Nepatrně se usmála. „Chápu. Ale jisté je, že kdyby vedení nemocnice nebylo přesvědčené o mé kvalitaci, nenajalo by mě.“

„Já vím, že jsi schopná,“ ujistil ji s tím svým úsměvem... tak okouzlujícím, že mu jen stěží odolávala. „Jsem zvyklý mít věci pod kontrolou a kandidáta jsem zkrátka chtěl vybrat sám.“

„Víš, že všechno uhlídat nemůžeš, viď?“

„Bohužel.“

„Zajdeme za Rory a povíme jí, co je potřeba, aby mohla domů. Ze zkušenosti vím, že pacienti v jejím stavu potřebují mít takový seznam, který je udržuje ukotvené v přítomnosti, jinak hrozí, že se bude stále vracet k době a ke vzpomínkám, o které přišla. Je to velmi stresující a její stav by se mohl znovu zhoršit.“

Došli ke dveřím Roryina pokoje a Elle otevřela. Dash ji chytil za paži. Chtěla snad říct, že by Elle mohla znovu upadnout do kómatu?

„Co tím myslíš?“

Vzhlédla k němu a položila mu dlaň na hrud'. Její dotek v něm vyvolal vlnu příjemného tepla. Stála tak blízko, že na krku cítil její dech. Jejich oči se setkaly. V tu chvíli Dash zapomněl na všechno kromě skutečnosti, že jeho sestra se dnes probrala k vědomí a on

se znovu shledal se ženou, která ho nevnímala jen jako Gilberta, ale jako muže. Pomalu sklonil hlavu, aby viděl, jak se zachová.

Ještě malinko se k němu přiblížila. Voněla létem a sluncem a připomněla mu ty dávno uplynulé doby, kdy ji držel v náručí. Přistoupil těsně k ní a zlehka se rty dotkl jejích.